

הרי זה כאילו עושים מהדורה שניה או יותר נכון מתורגמת של קבלת הפנים הראשונה.

ס"ז סיון. [29.5.1915]

התראתי היום את הגברת גרוברט כלתו של שמואל פוכס. בפעם הראשונה נפגשתי אתה בפעם לפני חשע שנים כשנסעתי סמה לסט תעמולה מפלגתית. היא היתה אז בונדאית. היא נזדקנה כבר במקצת, פנה חריפותה טענתה אז עלי רוסט. גם פניה נבלו קצת. לפי דבריה נשתנית במדה כזו שאי אפשר להכיר אותי. אני הכרתיה - אף בקושי.

הערב עורכת אגודת "אחיעזר" קבלת פנים לכבודנו. אני ארצה ע"ד החיים המדיניים בשעת המסבר בא"י.

אכש הרצאתי ע"ד המאורעות והמצב בא"י בסניף פוע"צ בברונזוויל.

יש בת הצ.ק. ע"ד העבודה בא"י.

על הפרק - מציעים ליסד ועדה מיוחדת לנהל את העבודה בשביל הארץ. הועדה צריכה 1) לנהל כראוי את התעמולה הפוליטית בעד דרישותינו הארצי-ישראליות ולבאר לקהל את המצב המדיני של היהדות בתורפיה ובא"י.

2) להגביר את האהדה הארצי-ישראלית בקרב הקהל העברי.

3) להכין ולסדר קבוצות של חלוצים

4) לבצר את אגודות ה"אחזה" ולסדר את שאלת התקציב שלה.

יז" סיון 27/30 בכאי. [30.5.1915]

היום נפגשתי את רוטנברג שבא רק לפני ימים אחדים מאיטליה. הספוס כשהוא לעצמו מענין. מהנדס בעל כשרון שעשה לו שם באיטליה בתכנונות ההשקאה שלו שנדרנו בבית הנבחרים האיטלקי. ברוסיה היה מפורסם בתור ס"ר סירוריסט, שהרג את גפין. כשאר חבריו היה רחוק מהיהדות. היה מתבולל. בזמן האחרון הכיר בלאומיות העברית והתמכר לרעיון יצירת ממלכה עברית בא"י. דוקא ממלכה ודוקא בא"י. הצעתו, או יותר נכון, תכניתו אפשר לסכם בהנחית אלו. קודם כל הוא יוצא מתוך הנחה שבעלי הברית (ההסכמה המשותפת עכשיו חטובעת) ינצחו. ולכן, העם העברי ביחוד ספני שרובו גר במדינות בעלי הברית, צריך לעמוד על צד הברית. צריך לסדר את כל העם העברי - וליצור מעין שלטון עצמי של כל האומה העברית שתתבע את זכויות האומה הארצי-ישראלית וקוממיותה אחרי המלחמה. נוסף לזה צריך לברוא לגיון עברי שיעמוד לפקודת השלטון העברי ומטרתו תהיה כבוש א"י.

הוא מבטיח לפי מו"מ שהיה לו בעצמו בנידון זה שאנגליה וצרפת ואפילו רוסיה (כלומר, הממשלות של הארצות האלו) מסכימות ליסד ממלכה עברית בא"י. אפילו גרמניה, אומר הוא, הבטיחה ליהודי גרמניה למסיר אחרי המלחמה את א"י ליהודים. אולם הגרמנים ינוצחו. זה לא ימנע.

יס' סיון. [1.6.1915]

שיבת הפעדה הארצי-ישראלית.

דנים טוב ע"ד הצעת רוטנברג. השאלה העקרית היא, כמובן, הסכנה של החרבן בא"י. כי בעיקר אין כאן חשש של קרבן ישוב של מאת אלף איש, אלא חורבן של כל